

Karel Funk

Logos jako tvůrčí Hlas boží nepřetržitě celým kosmem zní, tvoří, obnovuje...

Logos je božskou stvořitelenskou Mocí Boha Otce. Vše povstalo z božského Slova Lásky, neboť všechny věci vyšly z Lůna Boha Otce tvořivým Slovem, Logem.

Je to tedy Idea, čili Myšlenka Boha, vtělená ve tvůrčí Slovo a projevená tvůrčí Mocí Stvořitelovou. Když Bůh vysloví Slovo, ihned se projeví ve tvaru. Svět povstal z božského Slova.

Slovo boží je podstatou Života. Slovo má v sobě tvořivou Moc a nesmírnou duchovní Sílu.

Když se člověk odtrhl od duchovního světa, ztratil schopnost chápat božské Slovo. Má-li se vrátit zpět do duchovního světa, musí znovu nalézt sílu chápat božské Slovo. Klíčem k tomu pro lidstvo jsou úvodní slova Janova evangelia.

Zvolíme-li prvních pět veršů 1. kapitoly Janova evangelia za obsah své ranní meditace (od „Na počátku bylo Slovo...“) ožívá v nás nesmírně účinný meditační obsah. Rozumí-li se těmto veršům správně, pak jsou mohutnou meditační látkou. Člověk ji musí prožívat jako něco, pro co není ve smyslovém světě přirovnání, obdoba. Jak uvádí R. Steiner, když každé ráno, než nám vstoupí do vědomí běžné vjemy, přibližně pět minut žijeme plně a výhradně těmito větami a konáme to vytrvale a trpělivě celá léta, prožijeme jejich skryté síly - skrytou proměnu své duše. Těmto slovům se nemusí pouze rozumět, ale nechat je proznívat do celé své bytosti. Pak prožíváme i skrytou proměnu své duše. Děláme-li to ve správné náladě, dochází k jasnovidnému vědomému zření tohoto obsahu. To je tou nejlepší přípravou obrácení mysli k božské tvůrčí světové duchovnosti.

První verše první kapitoly Janova evangelia:

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo božské.
/jinde též: Bůh byl to Slovo/

To bylo na počátku u Boha.

Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.

V něm život byl a život byl světlo lidí.

A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.

V pasáži z Rosikruciánské theosofie Rudolfa Steinera nalezneme toto cvičení označeno jako jedno z nejvýznamnějších, která kdy byla doporučena. Týká se vnímání božskosti bytosti Ježíše Krista, zcela odlišné od individualit jako Sókratés, Platón, Pýthágoras aj. "Musíme v něm spatřovat božského člověka jedinečné přirozenosti, chceme-li prožít čistě křesťanské školení, jinak nemáme správný základní pocit, jenž se objevuje, probouzeje duši. Musíme proto mít skutečně možnost, abychom věřili v prvá slova Janova evangelia: "Na počátku byl Logos a byl u Boha a Bůh byl Logos".

"A Logos stal se tělem a přebýval mezi námi" - tedy tatáž duchovní bytost /Kristus/, která byla spojena s přetvářením Země, kterou též nazýváme Duchem Země, přebývala skutečně mezi námi v tělesném obalu, obývala skutečně fyzické tělo. To je nutné, abychom uznali. Nejsme-li toho schopni, pak je lépe prožít jiné /než křesťanské/ školení. Kdo však v tomto základním předpokladu každé ráno po týdny a měsíce uvádí meditativně před svoji duši slova Janova evangelia..., naplněn oddaností a pravdou, a to tak, že tato slova nejen chápe, ale též jimi žije, pro toho se stávají silou, která probouzí duši. Neboť to nejsou pouhá slova, nýbrž budivé síly, které dávají v duši vzniknout jiným silám.

Je nutné, aby žák měl trpělivost a tato slova si stále znovu denně v duši uvědomoval. Pak vzbudí síly, které má zapotřebí ke křesťanskému zasvěcení."

Logos jako bezbytotný tvůrčí Hlas boží nepřetržitě celým kosmem zní, tvoří, obnovuje a vykupuje. Jednou jedinkrát v lidských dějinách došlo k sestupu Loga v plné síle mezi lidstvo pro všechny časy budoucnosti. Kristus byl nositelem Loga, byl jeho vtělením a přínosem pro zemskou úroveň.

I skrze lidské slovo může jednou promlouvat božský Logos, pokud se uzdravíme od sobectví realizací onoho "Ne já, ale Kristus ve mně". Jako odvěký jas ducha, jeho denní světlo, může prosvětlovat a rozplameňovat svým tvůrčím ohněm naše myšlení i cítění. Jako nepatrná miliardtina síly blesku by mohla rozžehnout světlo v žárovce, i síla Loga může v člověku rozžít vše čisté - od moci magického slova, nabitého láskou a vysloveného ústy, jejichž dutina není znesvěcována lží, vulgaritou ani jinými nízkostmi, až po novou tvorbu lidských zárodků, dnes dosud nevědomou, v daleké budoucnosti však vědomě naplňující tvůrčím blahem.

Maria jako první zemská matka přijala Neposkrvněným početím dar Slova-Loga, byla proniknuta jeho svatou Silou. V Panně se božské Slovo stalo Tělem. Proto budou jednou v daleké budoucnosti tyto její panensko-mateřské síly hrát významnou vůdčí roli v budoucím zasvěcení duchovního tvůrčího Slova - v 6. poatlantské kultuře Slovanů. Ti se jednou stanou nositeli Slova.

Z povrchního myšlení se dnes vyvinula i vulgarita řeči a její myšlenková bezobsažnost. Eroze společnosti začíná od eroze jazyka. Platí též, že hrubým, zploštělým, nepozorně artikulovaným, lenivým vyjadřováním též zplošťuje a degeneruje krční čakra.

Z toho vyplývá i posvátnost orgánu úst, která mají být chrámem čistého tvoření, ne jímkou na kanalizaci duševního odpadu. Snad i proto mělo takový význam obřadné podávání hostie na jazyk, aby znečistěná a poskrvněná ústa byla osvobozena od následků zneužívání slova nesprávnou a nečistou řečí. To však již bylo zapomenuto. „Rozumíš-li smyslu řeči, odhalí se ti svět v obraze. Uslyšíš-li duši řeči, objevíš svět jako bytost. Zažiješ-li ducha řeči, obdaruje tě svět moudrostí. Budeš-li řeč milovat, propůjčí ti sama svou vlastní moc. – Proto chci své srdce a smysly k duši a duchu slova obrátit a teprve v lásce k němu sám sebe plně vnímat.“ (R. Steiner)

Naše řeč souvisí s éterickým tělem člověka. Je to tělo oživující, životní, které prostupuje tělo fyzické a umožňuje životní funkce jako trávení, dýchání, myšlení, rozmnožování a podobně. Fyzické tělo je vytvářeno, budováno tělem éterickým. Mohli bychom ho nazvat tělem tvořících sil. Kdybychom ho chtěli namalovat, bylo by to komplikované. Je totiž proměnlivé, je nemizícím podnětem (nezaměňovat s aurou, kterou se projevuje tělo astrální – citivé.). Je „trvalé“ asi jako blesk. Neustále vzniká a zaniká formami pohybu. Tyto formy zahlédneme i v procesu tvorby hlasu. Všechny hlásky abecedy dávají dohromady obraz éterického těla. I toto měli na mysli naši předchůdci, když mluvili o Slovu. Intuitivním poznáním věděli, že podílením se na vyslovování hlásek si před duchovním zrakem zpřítomňují éterického člověka. Síly, které dávají člověku jeho podobu, a ty, které mu dávají řeč, jsou tytéž. Lidská podoba je tvořena Slovem.

Je tu podobnost a souvislost dvou orgánů. V hrtanu nacházíme cosi jako dělohu a v děloze máme z jistého hlediska něco jako hrtan. Obojí jsou tvůrčí orgány. Hrtan „rodí“ jen ony velmi krátké zvuky, hlásky, zatímco děloha rodí cosi trvalejšího – člověka. Hlásky nám vylétají z úst, dozní a jsou ztraceny. Hrtan nepůsobí, na rozdíl od mateřského orgánu, rozením jednorázovým, ale trvalým. Slovy, která vyslovujeme, stále tvoříme části lidství. V hrtanu trvale působí rození, které se uskutečňuje řečí. Proud vzduchu je zde orgán mužský, řečové ústrojí je orgán ženský. Stále v něm dochází k rození hlasu, slova. Vytváří se v hrtanu a rodí se v ústní dutině. Z hrtanu vychází hlas nezralý, v dutině ústní je dotvářen do plnohodnotného hlasu. Máme v něm síly panenství i mateřství. Hybnou silou je dech – prvek otce. Panenská matka přijímá otcovský dech a rozeznívá se. V ní pak klíčí otcem vytvořené hlásky. Tvoření hlásky není samovolné. Kdybychom mluvili svévolně, bylo by to jen nesrozumitelné blábolení. Je třeba se podříditi zákonům pro tvoření slova a podrobit se vůli řeči samotné. Zákon, kterému se takto podřizujeme, je božský

zákon. Logos přebývající v éterickém vesmíru uspořádává, léčí a posiluje tělo i duši, zejména pokud je naše mluva uspořádaná, vědomá.

Víme však, že nejsme „výtvorem“ otce a matky. Každý z nás je „on sám“, pochází sám ze sebe. V duchovním světě se spojil se „světovým Slovem“ a toto „Slovo světa“ prování a prozvučuje každým mateřským organismem. Čím více je tedy žena nadšena pro spirituální téma, tím spíše se jí podaří porodit dítě, ve kterém toto „světové Slovo“ také bude žít.

„Jako jabloň po květu se oplodní, zraje a vydá jablko, tak způsobuje v kosmu přebývající řeč vytváření lidské řeči. V celé ostatní přírodě mlčí světem pronikající Slovo, stejně jako mlčí v organismu člověka, a ještě tehdy, když se učí lidským způsobem pohybovat. Poté, co si člověk osvojí řeč, dosáhlo světové Slovo - Logos svého cíle, jako jabloň, když jablko dozraje. Tím, že člověk mluví řečí, ubírá prameni stvoření jistou část substance, ze které sám pochází.“ (A. Bauer)

Řeč je propůjčená moc, kterou dostáváme a dále dáváme. Moc řeči nevychází z nás, ale z duchovního světa nás obklopujícího. Řeč je tedy všude. Jsme pouze prostředníkem, jehož působením dochází řeč ke svému uplatnění. Tak jako lékař neléčí sám sebou, ale léky, které podává, i my podáváme světu řeč. A podobně, jako lékař může podat léky správné nebo chybné, je to i s naší řečí. Jak krásně symbolizuje meditaci socha Františka Bílka ze sousoší Budoucí dobyvatelé, kde jedna z jeho postav drží lyru vysoko nad hlavou a nechává ji provívat božím dechem. Bílkův text k tomu: *Umění své duchovní tyčíme jako lyru vysoko nad hlavou a když vane boží dech, zazní struny lyry a bratři zaslechnou.*

K oživení těchto pravd vede výše uvedené cvičení. Z „přetékaní“ božského Slova v kosmu můžeme touto meditací skrze naše nitro zachycovat a oživovat Slovo ve prospěch posílení Světla světa.